

[Rager.]

net fuldt ud, som det havde været en Forudsætning i sin Tid, da Overenskomsten blev besluttet, idet ved Bestemmelser, truffet af Lovgivningsmagten, visse Udgifter blev taget ud af Pristallet paa Forhaand. Man var klar over, at det ikke for Samfundet vilde være gavnligt, hvis man fortsatte en Udvikling med stigende Pristal. Naar Forholdet er det, at Organisationer som De samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen har faaet en stor Indflydelse ved de Bestemmelser, de træffer, paa andre Forhold i vort Samfund, da maa det, som det ofte har været Tilfældet paa andre Omraader, ogsaa være Lovgivningsmagten tilladt at sige et Ord med, og det er det, Lovgivningsmagten her gør, saa vidt jeg forstaaer i Overensstemmelse med de Parter, som rammes.

Man vil uvilkaarligt rejse det Spørgsmaal: Hvorfor skal nu Arbejderne være dem, der først skal mærke, at der bremses? Ja, da maa man svare, at det er nødvendigt at begynde dèr. Det er en Nødvendighed. Men da man ikke kan sige, at de har den økonomisk stærkeste Bæreevne, maa det være naturligt, at man samtidig, som det ogsaa er sket gennem Komplekset her, søger i videst muligt Omfang at holde dem skadesløse paa anden Vis og samtidig lade de Dele af Samfundet, som ikke mærker Nedgang i Indtægterne, hvis det offentlige ikke griber ind, ogsaa faa Lov til at mærke, hvad der sker. Det er nemlig en naturlig og rimelig Ting, at den, der tvunget af Situationen kommer til at finde sig i, at hans lovmæssige Ret berøves ham, vil kræve, at ogsaa andre maa bøje sig paa samme Vis under det, man anser for det nødvendige.

Jeg er ganske sikker paa, at mod Genneførelsen af dette Kompleks vil der ikke ude i Befolkningen vise sig Uro eller Vanskeligheder. Hvor man kommer, saa hører man, og saa ser man en Forstaaelse af Situationen. Det forekommer mig ogsaa, at den Forhandling, der har fundet Sted i Dag, og de Udtalelser, der er fremsat under Behandlingen af dette Punkt af de to Ordførere for de tidligere Oppositionspartier, har vist, at de er med til indbyrdes mellem Partierne at give Haandslag paa, at et godt og forstaaelsesfuldt Samarbejde skal finde Sted. Dette er ogsaa en nødvendig Forudsætning for, at de to Gange tre Ministre med virkelig Vægt og Autoritet kan arbejde i Samlingsregeringen, og jeg takker for, at man er kommet paa den Maade, som det er

sket her. Jeg tror, det vil gennemsyre begge Partier fuldt ud, efterhaanden som de; der maaske har haft lidt vanskeligt ved straks at finde sig til Rette i Situationen, bliver klar over den.

Men jeg synes ogsaa, det vil være rigtigt ved denne Lejlighed at gøre opmærksom paa, at i det Øjeblik man er gaaet til Arbejderne og har sagt: I maa forstaa, at dette er nødvendigt, har der skullet være en Autoritet bagved, der har kunnet sige det ud fra den Tillid, som kun mange Aars Føring har givet til ham, den Tillid, som viser sig ved, at disse Mennesker ved, at naar han siger det, saa er det rigtigt, og saa sørger han ogsaa for, at deres Interesser i saa vid Udstrækning, som det nu kan ske, varetages. Det forekommer mig, at den højtærede Statsminister ved med sin umiskendelige Autoritet at gaa ind over for sine Vælgere for dette Forslag og hans Gruppe ved at stille sig bag det har vist, at det er en Samfundspolitik, der føres.

Men for Det radikale Venstres Vedkommende er Situationen den — det kan jeg godt sige, og det vilde enhver her sige, som talte paa et Partis Vegne —, at skulde vi have skrevet disse Lovforslag, var et og andet blevet anderledes. Men dette medfører ikke, at vi tager Enkeltspørgsmaal frem til Kritik. Vi forhandler gerne i Udvalget, hører paa, hvad andre har at sige, og forbeholder os ogsaa selv at tage Ting frem og drøfte dem, men vi føler os bundne til de Lovforslag, som ligger her, og vi tror, at der i dem er mangt og meget, som vil blive til Gavn for vort Samfund. Vi finder det naturligt, at som Situationen er nu, maa en Prisregulering blive af en helt anden Art end tidligere. Vi finder det naturligt, at man ændrer Bekendtgørelsen af 19. Oktober, hvor Genanskaffelsesprisen, i hvert Fald efter mit Skøn, var det rigtige Beregningsgrundlag, og nu tager Indkøbsprisen. Jeg tror, det var rigtigt at tage Genanskaffelsesprisen, dengang Priserne paa Grund af Tilførselsomkostningernes stadige Stigen ligefrem bød at gøre det, hvis man vilde have Tilførsel. Nu er dette Argument faldet bort, og saa har ingen Krav paa at faa mere end den Pris, han selv har givet. Man maa ogsaa bøje sig for, at der bestaar en Forordning af 9. April, som forbyder enhver Prisforhøjelse, selv om nogle i Dag har maattet betale mere for at faa de Varer frembragt, fordi Arbejdslønnen har været stigende i nogle Uger. Men alt dette tror jeg man møder med nogen Forstaaelse; det, man først og fremmest ønsker, og det Krav,